

30-01-2018   প্ৰাতঃ মুৰলী   ওম শান্তি   “বাপদাদা”   মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকে পিতাৰ দ্বাৰা পিতাৰ লীলা অৰ্থাৎ নাটকৰ (ড্ৰামাৰ) আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান পাইছা,
তোমালোকে জানা যে এতিয়া এই নাটক সম্পূৰ্ণ হ’ব, আমি ঘৰলৈ যাম”**

*প্ৰশ্ন:- নিজক বাবাৰ ওচৰত পঞ্জীয়ন (ৰেজিষ্টাৰ) কৰিবলৈ হ’লে তাৰ বাবে কেনে ধৰণৰ নিয়ম আছে?

*উত্তৰ:- বাবাৰ ওচৰত পঞ্জীয়ন (ৰেজিষ্টাৰ) কৰিবলৈ হ’লে-

- 1) বাবাৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ বলিহাৰ যাব লাগিব।
- 2) নিজৰ সকলো ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাৰ সেৱাত সফল কৰিব লাগিব।
- 3) সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হোৱাৰ শপত ল’ব লাগিব আৰু নিৰ্বিকাৰী হৈ থাকি দেখুৱাবও লাগিব।

এনেকুৱা সন্তানসকলৰ নাম সৰ্বশক্তিমান চৰকাৰৰ ৰেজিষ্টাৰত আহি যায়। তেওঁলোকৰ নিচা থাকিব যে আমি ভাৰতক স্বৰ্গ বা ৰাজস্থান বনাই আছো। আমি ভাৰতৰ সেৱাৰ কাৰণে বাবাৰ ওচৰত বলিহাৰ হৈছো।

*গীত :- ওম নমঃ শিৱায়ৈ.....

ওম শান্তি। যাৰ মহিমা বৰ্ণনা কৰি এই গীত গোৱা হয় তেৱেঁই বহি নিজৰ ৰচনাৰ মহিমা শুনাই আছে। যাক লীলা বুলিও কোৱা হয়। লীলা বুলি কোৱা হয় নাটকক আৰু মহিমা হয় গুণৱান জনৰ। সেয়েহে তেওঁৰ মহিমা সকলোতকৈ ভিন্ন। মানুহে তাক নাজানে। সন্তানসকলে জানে যে সেই পৰমপিতা পৰমাত্মাৰহে ইমান গায়ন আছে যাৰ শিৱ জয়ন্তীও এতিয়া সমীপত। শিৱ জয়ন্তীৰ কাৰণে এই গীতটো ভাল। তোমালোক সন্তানসকলে তেওঁৰ লীলাক আৰু তেওঁৰ মহিমাক জানা, নিশ্চয় এয়া লীলা হয়। ইয়াক নাটক (ড্ৰামা) বুলিও কোৱা হয়। বাবাই কয় যে দেৱতা সকলতকৈও মোৰ লীলা ভিন্ন। প্ৰত্যেকৰে লীলা বেলেগ বেলেগ। যেনেদৰে চৰকাৰ এখনত ৰাষ্ট্ৰপতিৰ, মন্ত্ৰীৰ পদবোৰ ভিন্ন-ভিন্ন হয়। যদি পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী হয় তেন্তে সকলোৰে ভূমিকা একে হৈ যাব। সৰ্বব্যাপী বুলি কোৱা কাৰণেই ভোকত মৰিছে। কোনো মানুহেই পিতাক আৰু পিতাৰ সীমাহীন মহিমাক নাজানে। যেতিয়ালৈকে পিতাক নাজানে তেতিয়ালৈকে ৰচনাক জানিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে ৰচনাক জানিলা। ব্ৰহ্মাণ্ড, সূক্ষ্মলোক আৰু মনুষ্য সৃষ্টিৰ চক্ৰ বুদ্ধিত ঘূৰি থাকে। এয়া হৈছে লীলা বা ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰৰ জ্ঞান। এই সময়ৰ দুনিয়াৰ মনুষ্যসকল হ’ল নাস্তিক। একোৱেই নাজানে আৰু কিমান যে কাহিনী শুনায়। সাধু লোকসকলেও সভা আদি পাতি থাকে, বেচেষাসকলে এইটো নাজানে যে এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ’বৰ হ’ল। এতিয়া বুদ্ধিক স্পৰ্শ কৰিব যিহেতু নাটক সম্পূৰ্ণ হ’বৰ হ’ল। এতিয়া সকলোৱে কয় ৰামৰাজ্য লাগে। খ্ৰীষ্টিয়ানৰ ৰাজ্যত এনেদৰে নকয় যে নতুন ভাৰত হওক। এতিয়া বহুত দুখ। সেয়েহে সকলোৱে মাতে যে হে প্ৰভু! দুখৰ পৰা মুক্ত কৰা। কলিযুগৰ অন্তত নিশ্চয় বহুত দুখ হ’ব। দিনে প্ৰতিদিনে দুখ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। তেওঁলোকে ভাবে যে সকলোৱে নিজৰ নিজৰ ৰাজ্য কৰাত লাগি যাব। কিন্তু এই বিনাশতো হ’বই লাগিব। এইয়া কোনেও নাজানে।

তোমালোক সন্তানসকল কিমান সুখত থাকিব লাগে। তোমালোকে যিকোনো লোককে ক’ব পাৰা যে বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাই স্বৰ্গ ৰচনা কৰে গতিকে সন্তানসকলেও স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য পাব লাগে। ভাৰতবাসীয়ে বিশেষ এই কাৰণেই স্মৰণ কৰে। ভক্তি কৰে, ভগৱানক লগ পাব বিচাৰে। কৃষ্ণপুৰীলৈ যাব বিচাৰে, যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। কিন্তু এইটো নাজানে যে সত্য যুগতহে কৃষ্ণৰ ৰাজ্য আছিল। পুনৰ এতিয়া এই কলিযুগ সম্পূৰ্ণ হ’ব, সত্যযুগ আহিব তেতিয়া পুনৰ কৃষ্ণৰ ৰাজ্য হ’ব।

এইটো সকলোৱে জানে যে শিৱ পৰমাত্মাৰেই সকলো সন্তান হয়। আকৌ পৰমাত্মায়েই নতুন সৃষ্টি ৰচনা কৰিছিল। তেন্তে নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰাই ৰচনা কৰিছিল। ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী নিশ্চয় ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ আছিল, সেই সময়ো সংগমৰে আছিল। সংগম হৈছে কল্যাণকাৰী যুগ। যেতিয়া পৰমাত্মাই বহি ৰাজযোগ শিকাইছিল। এতিয়া আমি হ'লো ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ। বাকী তেওঁলোকে ক'ব - আমি কেনেকৈ মানিম যে ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত পৰমাত্মা আহি ৰাজযোগ শিকাই। তোমালোকেও ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী হৈ ৰাজযোগ শিকা তেন্তে নিজেই তোমালোকৰ অনুভৱ হৈ যাব। ইয়াত কাহিনী বা অন্ধ শ্ৰদ্ধাৰ কোনো কথা নাই। অন্ধ শ্ৰদ্ধা গোটেই দুনিয়াতে আছে, ইয়াৰ ভিতৰত বিশেষ ভাৱত মূৰ্তি পূজা বহুত হয়। মূৰ্তিৰ দেশ বুলি ভাৱতকে কোৱা যায়। ব্ৰহ্মাৰ কিমান হাত দি দিছে। এতিয়া এয়া কেনেকৈ হ'ব পাৰে। এইটো হয় যে ব্ৰহ্মাৰ বহুত সন্তান আছে। যেনেদৰে বিষ্ণুৰ চাৰিখন হাত দেখুৱাই, দুখন লক্ষ্মীৰ, দুখন নাৰায়ণৰ। তেনেকৈ ব্ৰহ্মাৰো ইমান সন্তান থাকিব। ধৰি লোৱা ব্ৰহ্মাৰ ৪ কোটি সন্তান আছে তেন্তে তেওঁৰ ৪ কোটি হাত হৈ যাব। কিন্তু এনেকুৱা নহয়। বাকী প্ৰজাতো নিশ্চয় থাকিব। এয়াও নাটকত লিপিবদ্ধ আছে। পিতা আহি এই সকলোবোৰ কথা বুজাই। তেওঁলোকেতো জানিব নোৱাৰে যে আচলতে কি হ'বলগীয়া আছে। কিমান আঁচনি বনায়। ভিন্ন-ভিন্ন আঁচনি বনায়। ইয়াত পিতাৰ তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে এখনেই আঁচনি আছে, আৰু এয়া ৰাজধানী প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। যিয়ে যিমান যত্ন কৰি আনকো নিজৰ দৰে গঢ়ি তোলে, সিমান উচ্চ পদৱী পাব। পিতাক জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ, দয়াশীল বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় মোৰো ড্ৰামাত পাৰ্ট আছে। মায়াই কাকোকে ৰহম নকৰে। মই আহি ৰহম কৰিবলগীয়া হয়। তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজযোগো শিকাও। সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্যও বুজাই দিওঁ। পিতা জ্ঞানেৰে পূৰ্ণ তেওঁক জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা আৰু আনক বুজাবও পাৰা। ইয়াত অন্ধ শ্ৰদ্ধাৰ কোনো কথা নাই। আমি নিৰাকাৰ পৰামপিতা পৰামাত্মাক মানো। প্ৰথমতে তেওঁৰ মহিমা কৰিব লাগে। তেঁও আহি ৰাজযোগৰ দ্বাৰা স্বৰ্গ ৰচনা কৰে। তাৰ পিছত স্বৰ্গবাসীৰ মহিমা কৰিব লাগে। ভাৱত যেতিয়া স্বৰ্গ আছিল তেতিয়া সৰ্বগুণ সম্পন্ন ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ... আছিল। ৫ হাজাৰ বছৰৰ কথা। গতিকে পৰামাত্মাৰ মহিমা সকলোতকৈ পৃথক। তাৰ পিছত দেৱতাসকলৰ মহিমা। ইয়াত কোনো অন্ধ শ্ৰদ্ধাৰ কথা নাই। ইয়াত সকলোৱে সন্তান হোৱা। অনুগামী নহয়। আমি ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ। আচলতে আমি সকলোৱে পৰামপিতা পৰামাত্মাৰ সন্তান গতিকে পৰিয়াল নহ'ল জানো! তেওঁ নিৰাকাৰ, পিছত সকাৰত (শৰীৰত) আছে। এতিয়া এইটো বিচিত্ৰ পৰিয়াল, ইয়াত সংশয়ৰ কোনো কথা নাই। শিৱৰেই সকলো সন্তান। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান বুলিও গায়ন আছে। আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ ব্ৰহ্মাকুমাৰী হওঁ, নতুন সৃষ্টিৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। সন্মুখত পুৰণা সৃষ্টি। প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। ব্ৰহ্মাবংশী নহ'লে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি পাব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মাৰ ওচৰত এই জ্ঞান নাই। শিৱ বাবেহে জ্ঞানৰ সাগৰ। তেওঁৰ পৰাহে আমি সম্পত্তি পাওঁ। আমি হ'লো মুখ বংশাৱলী। সকলোৱে ৰাজযোগ শিকি আছে। আমাক সকলোকে পঢ়াওঁতা হৈছে শিৱবাবা, যিয়ে এই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি পঢ়াই। এই প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা যি ব্যক্ত ৰূপত আছে, তেওঁ যেতিয়া সম্পূৰ্ণ হৈ যায় তেতিয়া তেওঁ ফৰিস্তা হয়। সূক্ষ্মলোকৰ নিবাসীক ফৰিস্তা বুলি কোৱা হয়, তাত হাড়-মঙহ নাথাকে। সন্তানসকলে সাক্ষাৎকাৰো কৰে। পিতাই কয়, ভক্তি মার্গত ক্ষণ্টেকৰ সুখো মোৰ দ্বাৰাই তোমালোকে পোৱা। দাতা মই এজনেই, সেয়েহে ঈশ্বৰক অৰ্পণ কৰে। ভাবে যে ঈশ্বৰেই ফল দিয়ে। সাধু সন্তসকলৰ নাম কেতিয়াও নলয়। দিওঁতা এজন পিতাই হয়। কাৰোবাক নিমিত্ত কৰি তেওঁৰ দ্বাৰা দিয়ে, সেয়া তেওঁৰ মহিমা বঢ়াবলৈ। সেই সকলোবোৰ ক্ষণ্টেকৰ সুখ। এয়া হৈছে বেহদৰ সুখ। নতুন নতুন সন্তান আহিলে তেতিয়া বুজি পায় যে যিসকলৰ মতত আগতে চলিছিলো তেওঁলোককো আমি এই জ্ঞান বুজাব লাগিব। এতিয়া সকলো মায়াক মতত চলি আছে। ইয়াত তোমালোকে ঈশ্বৰীয় মত পোৱা। এই মত আধা কল্প ধৰি চলে কিয়নো সত্যযুগ ত্ৰেতা যুগত আমি ইয়াৰ প্ৰালন্ধ ভোগ কৰো। তাত ওলোটা মত নাথাকে কিয়নো মায়াই নাথাকে। ওলোটা মত পিছতহে আৰম্ভ হয়। এতিয়া বাবাই আমাক তেওঁৰ সমান ত্ৰিকালদৰ্শী, ত্ৰিলোকিনাথ বনাইছে। আমি ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিকো হওঁ, আকৌ সৃষ্টিৰ মালিকো হওঁ। পিতাই সন্তানসকলৰ মহিমা নিজতকৈও উচ্চ কৰি দিছে। গোটেই

দুনিয়াত এনেকুৱা পিতা দেখিছা যিয়ে সন্তানসকলৰ কাৰণে ইমান যত্ন কৰে আৰু নিজতকৈও উচ্চ কৰি গঢ়ি তোলে। পিতাই কয়- তোমালোক সন্তানসকলক বিশ্বৰ ৰাজ্য-ভাগ্য দিওঁ, মই ভোগ নকৰো। বাকী দিব্য দৃষ্টিৰ চাৰি মই নিজৰ হাতত ৰাখো। ভক্তি মার্গতো দিব্য দৃষ্টি মোৰ কামত আছে। এতিয়াও ব্ৰহ্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাওঁ যে এই ব্ৰহ্মাৰ ওচৰলৈ গৈ ৰাজযোগ শিকি ভৱিষ্যতে ৰাজকুমাৰ হোৱা। এনেকুৱা সাক্ষাৎকাৰ বহুতৰে হয়। সকলো ৰাজকুমাৰেই মুকুট পৰিধান কৰিব। অৱশ্যে সন্তানসকলে এই কথা গম নাপায় যে সূৰ্যবংশী ৰাজকুমাৰৰ নে চন্দ্ৰবংশী ৰাজকুমাৰৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল। যিসকল পিতাৰ সন্তান হ'ল তেওঁলোক নিশ্চয় ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰী হ'ব, আদিতো নতুবা পিছত। ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰিলে সূৰ্যবংশী হ'ব নহ'লে চন্দ্ৰবংশী। গতিকে মাথো ৰাজকুমাৰ ৰাজকুমাৰীক দেখি সুখী হ'ব নালাগে। কোন কি হ'ব এই সকলো পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। পিতাই সকলো কথা স্পষ্টকৈ বুজাই দিয়ে, ইয়াত অন্ধ শ্ৰদ্ধাৰ কোনো কথা নাই। এয়া হ'ল ঈশ্বৰীয় পৰিয়াল। সেই হিচাপত তেওঁলোকো ঈশ্বৰীয় সন্তান হয়। কিন্তু তেওঁলোক কলিযুগত আছে, তোমালোক সংগম যুগত আছে। যাৰেই ওচৰলৈ যোৱা তেওঁলোকক ক'বা যে আমি শিৱবংশী, ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণেই স্বৰ্গৰ ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে। সকলোকে ভালকৈ বুজাবলৈ যত্ন কৰিব লাগে। ১০০-৫০ জনক বুজালেহে তাৰ মাজত কোনোবা এজন ওলাব। কোটিৰ মাজৰ পৰা যাৰ ভাগ্যত থাকিব সেইজনহে ওলাব। নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তুলিবলৈ সময় লাগে। বাকী ধনী ব্যক্তিৰ আৰাজ ডাঙৰ হয় অৰ্থাৎ তেওঁলোকৰ বাণী প্ৰভাৱশালী হয়। মন্ত্ৰীৰ ওচৰলৈ গ'লে প্ৰথমতে তেওঁ শুধিব তোমাৰলোকৰ ওচৰলৈ কোনো মন্ত্ৰী আহেনে? যেতিয়া কোৱা হয় আহে বুলি তেতিয়া ক'ব ভাল কথা তেন্তে ময়ো যাম।

পিতাই কয় মই একেবাৰে সাধাৰণ হওঁ। গতিকে ধনী লোক বহুত কমহে আছে। আহিবতো অৱশ্যেই কিন্তু শেষৰ ফালে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বহুত নিচা থাকিব লাগে। তেওঁলোকক বুজাব লাগে যে আমি তম মন ধনেৰে ভাৰতৰ সেৱা কৰো। তোমালোকে ভাৰতৰ সেৱা কৰিবলৈকেতো বলিহাৰ হৈছা, নহয় জানো। এনেকুৱা বিশ্বপ্ৰেমিক (দানী) (philanthropist) আন কোনেও হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকে পইচা জমা কৰি ঘৰ-বাৰী আদি বনাই থাকে। অস্তিমত সকলো মাটিত বিলীন হৈ যাব। তোমালোকে সকলো পিতাৰ প্ৰতি বলিহাৰ কৰিব লাগে। ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাৰ সেৱাতেই সকলো লগাব লাগে। তেতিয়া সম্পত্তিও তোমালোকেই পাবা। তোমালোক নিচাত মত্ত হৈ আছে যে আমি সৰ্বশক্তিমানৰ সন্তান। আমি তেওঁৰ ওচৰত পঞ্জীয়ন হৈ গ'লো। বাবাৰ ওচৰত পঞ্জীয়ন হ'বলৈ বহুত যত্নৰ দৰকাৰ। যেতিয়া সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী হোৱাৰ শপত লয় আৰু নিৰ্বিকাৰী হৈ থাকি দেখুওৱাব তেতিয়াহে পিতাই তেওঁৰ পঞ্জীয়ন কৰে। সন্তানসকলৰ বহুত নিচা থাকিব লাগে যে আমি ভাৰতক স্বৰ্গ বা ৰাজস্থান বনাই আছো, তাৰ পিছত আমি তাত ৰাজ্য কৰিম। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) আমি ঈশ্বৰীয় সন্তান একেটা ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ। আমি এতিয়া ঈশ্বৰীয় মত পাই আছো, এইটো আত্মিক নিচাত ডুবি থাকিব লাগে। ওলোটো মতত চলিব নালাগে।
- (2) ভাৰতৰ সেৱাৰ বাবে ব্ৰহ্মা বাবাৰ সমান নিজকে সম্পূৰ্ণ বলিহাৰ কৰিব লাগে। তন-মন-ধন সকলো ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাত সফল কৰিব লাগে। সম্পূৰ্ণ দানী হ'ব লাগে।

*বৰদান:- নিকট সম্বন্ধ আৰু সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ দ্বাৰা সহজযোগী হওঁতা সৰ্ব সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা।

যিসকল সন্তানে সদায় নিকট সম্বন্ধত থাকে আৰু সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰে তেওঁলোকে সহযোগৰ অনুভৱ কৰে। তেওঁলোকে সদায় এইটোৱেই অনুভৱ কৰে যে “মই হয়েই পিতাৰ”। তেওঁলোকক স্মৃতি দিয়াৰ

প্ৰয়োজন নহয় যে - মই আত্মা হওঁ, মই পিতাৰ সন্তান হওঁ। তেওঁলোক সদায় এইটো নিচাত প্ৰাপ্তি স্বৰূপৰ অনুভৱ কৰে, সদায় শ্ৰেষ্ঠ উৎসাহ-উদ্দীপনা আৰু সুখত একৰস হৈ থাকে, সদায় শক্তিশালী স্থিতিত থাকে সেয়েহে সিদ্ধি স্বৰূপ হৈ যায়।

*প্লেগান:- আত্মিক সন্মানৰ (স্বমানৰ) অনুভূতিত স্থিত জনে কেতিয়াও হৃদৰ (সীমিত) মান-সন্মান নিবিচাৰে।

!!ওম্ শান্তি!!

***